

תזונה

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

בעמדנו בשבת הגדול, בעשור לחודש חזק" - יחזקי צריך לדעת, שהעולם מצד עצמו מוכן ומנושר לגאולה העתידית; וראו עמוד 7

הוצאה מיוחדת לרגל יום הבדיר י"א נימן

ערב שבת קודש פ' מצולע, שבת הגדול
הי' תהא שנת סגולה

שה

ידי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש
לכ"ק אדמו"ר שליט"א
מלך המשיח
מהרה יגלה אכ"י"ר

בחסות:
'קרן המיליון'
שע"י 'מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח'
ש

המענה לשואלים: כיצד יבוא משיח לעולם שכזה?

כאשר רואים שהעולם מתדרדר, וככל שהזמן עובר גובר יותר היפך השלום בעולם, היפך הצדק והישר, עד שישנם כאלו בעלי "מרה-שחורה" הפחדים ש... • וכאן אומרים שלפתע יבוא משיח, נשמה בנזף, ויאמר שכבר הגיע הזמן שצריך להיות בו צדק וישר, הגיע הזמן "לחקן עולם במלכות ש-די", והוא יקיים זאת בפועל, שכל העולם יעריך ויקיר אותו ויעיית להוראותיו – הרי זה ענין שאינו מובן לגמרי בשכל? • על-כך מספרים לנו "עוד היום בנב לעמוד גו" – זהו ענין שכבר ה' לעולמים תרגום הפשי משיחת אחרון של פסח ה'תשכ"ב – בלתי מוגה פרסום ראשון בלשון הקודש – בעריכת * יחי המלך"

למשיח), יובן על פ מאמר הז"ל⁴ "ביקש הקב"ה לעשות חזקיהו משיח וסנחריב גוג ומגוש"ם⁵. דלכאורה קשה: הרי התקנה דאמירת הפטרה נוסדה בזמן המזרה שלא יקרא בתורה כמסופר בגמרא, וזה ה' הז' זמן רב לאחר שכבר ראו שחזק' אינו משיח, וא"כ הוי צריכים להתחיל את הפטרה מ"ריצא חוטר מוגע ישי", ומה נוגע לספר לנו באחש"פ את כל הספור של סנחריב עם חזק', החל מ"עוד היום בנב לעמוד?"

3) ישעי' יא, א.
4) סנהדרין שם.

5) דאה סה"ש תשמ"ח ח"ב עי 385 הני 14.

א. הפטרה דיום אחרון של פסח מתחילה בפסוק "עוד היום בנב לעמוד", ששם הרי מדובר אודות סנחריב שעמד בתוקף ל' גדול עד שה' בטוח בעצמו שאם הוא יספיק להגיע לירושלים כש"עוד היום בנב" אז הוא יבש אותה, ואע"פ"כ הוא נחל מפלה בפני חזק', כמסופר בארוכה בדברי חז"ל².

השייכות של סיפור זה לענין דמשיח המדובר בהמשך הפטרה – "וצא חוטר מוגע ישי וגו"³ (שהו הטעם העיקרי לאמירת הפטרה זו באחש"פ, כיון שאחש"פ שייך

* השריה חולקה לסיגעים וניספו לה מרא-מקומות
בשול-הגליון, תמויל.
1) ישעי' ג, כב.
2) סנהדרין צד, א.

"הפרני אלקים בארץ ענני"

לפנינו צילום (מוקטן) נדיר ממענה כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א לשאלת המנוחים (כפי הנראה) בשיחת ש"פ מצורע, ז' ניסן ה'תשמ"א (השיחה נדפסה ב"שיחות קודש" תשמ"א ח"ג ע' 67 ס"ה ואילך)

להלן פענוח הכתי"ק:

וכמש"ז ויהי הו"י את יוסף ויהי איש מצליח וכתנחומא אין לי אלא ברווחה מנין אפילו בצער כו'.

ובפרט שלאח"ז הוסיפו בשמן ה"א.

והנה לכאורה עפ"ז צריך ביאר שנאמר כאן אלקים (ובמנשה ובאפרים) –

וי"ל בשנים: גלוי במצרים ערות הארץ – אלקים כי לא ידעתי את הו"י ורק משה וע"י המכות כו'.

משא"כ בראובן (באדם).

לדת הו"ל ובמילא – קריאת שמם גם ע"י אסנת

מיעני חנם לייחזק המלך

עשרות רבות כבר הצטרפו למבצע, ואתה...

לא כל יום מציעים לך מיעני חנם... - אף תהם, הצטרף היום!

במסגרת המבצע ניתן להי' לקבל את הקונטרס מדי שבעי לבית ע"י הדואר

כל שעליך לעשות הוא להתקשר לסלפון: 03-960-7871

להשאיר הודעה עם פרטיך המלאים, ו... הקונטרס בדרך אליך

וזאת למדוע: ניתן לקבל כל שבעי עד 10 קונטרסים בלבד ללא צורך בתשלום עבורם (מלבד עלות המשלוח בדואר). המבצע ימשך עד חג הפסח הבעל"ט בלבד, אל תחמיצו!

ללמוד אנגלית.

קודם ברכת המזון צוה כ"ק אד"ש לנגן לנגן אדה"ז (ד' בבות), אח"כ צוה לנגן האפ קאזאק, אמר "א גוטן יוט", ברהמ"ז, מעריב, לאחמ"כ עשה הכדלה וחילק בעצמו כוס של ברכה וצוה לנגן "זיע זשוריצ'י כלאפצי".

התנועות הסתיימה בשעה 11 לערב.

אחר כוס של ברכה אמר כ"ק אד"ש: קיץ בריא ושמוח.

למחרת נכנס כ"ק אד"ש להתפלל בזאל בשעה 6:45.

אחר התפלה יצא כ"ק אד"ש החויצה ועמד כעשר דקות, באמצע נראתה החמה אך לא היתה ברורה כל כך, ואח"כ נראתה טוב יותר ואמר "הללו כ", ואמר הברכה בקול ובחיות, אח"כ אמר כנראה אנא בנה, למנצח, שיר למעלות, הללו"י (כהסדר דקידוש לבנה) וקודם עלינו אמר השמים מספרים וכמדומה שאמר גם תנו רבנו (אף שאמר שלא צריכים לומר זאת), אח"כ עלינו, ואמר שיאמרו קדוש, אח"כ התחיל בעצמו ממפרים גאלתנו, ורמו בידו הק' שירקדו.

יש לך שמחה במשפחה?

יום הזלדת, בריה, בר מצוה או חתונה...

יש לך את כל הסיבות להת הקדשה ב"יחי המלך"!

גם מתנה מקורית, גם הפצה בקנה מידה עולמי

וגם, והוא העיקר, עיני תקרב ותהיש את התנלותו של הרבי מה"י

הדש: ניתן לחלק את היחי המלך" כמשורה כשמחות

(כאשר על הכריכה הקדמית וראחורית ניתן יחי' להוסיף כיתוב)

בארה"ב: 778-6670 (718)

בארץ: 840-3153 (04)

התקשר עכשיו:

אלא מוכרחים לומר שסיפור זה הוא חוראה בעברדותינו בנוגע להכנה לביאת המשיח⁶, וכדלחן.
 י. שנים השואלים, כיצד אפשר להאמין עכשיו בביאת המשיח באמונה המתאימה (י"י) ריכטיקע אמונה"?
 דתנה, ענין האמונה אין הכוונה לאמונה סתם בדרך מקרי, אלא לאמונה החודרת בכל ענייני, עד שגם הנפש הבהמית עם הגוף וחלקו בעולם חודרים באמונה בביאת המשיח, שהיא הגאולה העתידת בדוגמת גאולת מצרים, וכפי שאז הי' מענין ד'יאהדי כן יצאו ברכוש גדול⁷, כך גם עכשיו, שגם ה'דרכוש חלקו בעולם, צריך להיות (י"דרכונענין") באמונה בביאת המשיח.

ענין האמונה אין הכוונה לאמונה בדרך מקרי, אלא לאמונה החודרת בכל ענייני עם הגוף וחלקו בעולם חודרים באמונה בביאת המשיח

ובענין זה, ככל הענינים דפנימיות התורה, מובא גם בגולה דתורה⁸: בדין דחייב מוזהר בבית, ישנו חילוק בין בית בארץ ישראל לבית בחו"ל, שביית בחו"ל מחויב במזוזה רק לאחר שלוששים יום, כיון שהבית הוא בית עראי ולא קבע (הגם שבתנוגע לכמה ענינים כגון מוסים

6. ראה לק"ש ח"ז ע' 274. ובתנועות דת"מ ר"ח ע' 1508 סי' וואלד.
 7. ל' סו, י"ד, ראה בלק"ש ח"א ע' 10 ואלד. ועוד.
 8. ש"ע י"ז סופ"י סי' ב. ראה התנועות דת"מ ח"א ע' 3046.
 9. התפסרת דאחש"פ - ישע"י יא, טו, וראה סח"מ

והרי ממה-נפטד: אם היו אמורים

שהעולם יחרב (קודם באת משיח) ויהי' אח"כ עולם חדש, הרי שאין קושיא כלל, למרות שרואים איד שהעולם מתודדד משנה לשנה והרע גובר כל הזמן, אעפ"כ אין זו סתירה משום שאמורים שאז יהי' עולם אחר.

אבל כאשר אמורים שהעולם יהי' אותו עולם כמו עכשיו, אותו עולם שמתודדד כל הזמן ימצא לפתע בתכלית הזיכר – הרי זה ענין שאינו מובן לגמרי בשביל?

ד. על-כך מספרים לנו 'עוד היום בנב לעמוד ג'¹⁸ – זה ענין שכבר ה' לעולמים:

ה' זמן שבו סנחריב מלך אשור עמד בתקף עצום (י'א גונואלדקן תיקף'), הוא אסף מסביב את כל הממלכות, ומהו ה' לו את התקף, מצד צבא הארץ שה' לצידו, וכמו"כ ה' לו את התקף ד'צבא השמים", כמסופר בבבלי חז"ל¹⁹ מה שהאצטנגינס אמרו לו שאם הוא ילחם עם ירושלים באותו היום (ש'בנוב לעמוד") הוא בודאי יצא מצד התקף ד'צבא השמים", המוכנים והמולות, ובפרט לפי המבואר בדרוש 'זעור השכירה' לתצ"צ²⁰, בענין השרש של סנחריב למעלה, שזוהי הקליפה שכנגד ארץ.

והתקף שלו ה' גדול כ"כ, עד שכאשר הוא ראה את ירושלים אזי יונפו דוד הר בתי ציון", שהוא חשב שבכילתו לכבוש את ירושלים בנקל והוא התחדט ע"כ שקיבץ לשם כך כ"כ הבה חילתו. ועד כד-יך גדל תקפו

¹⁸ בראי שפיעלת פיעלת למחר ולהביא ולדוד בעל פה ממש כל היערים שבמסורה בנוגע לאנולה האמיתית והשליח"¹⁹ סנחריב צת, א.
²⁰ דוד מנודד ד"ב. ראה לק"ש ת"פ 5 וראו (בענין הצפדל).
19) סנחריב צת, א.
20) דוד מנודד ד"ב. ראה לק"ש ת"פ 5 וראו (בענין הצפדל).

וזהו תמיהת השואלים:

כאשר רואים שמנשה לשנה ה'מצי"ה" עולם מתודדד, וככל שהזמן עובר גובר יותר היפך השלום בעולם, היפך הצדק והישר, עד שיישנם כאלו בעלי "מרה-שחורה" הפחדים ש...²¹

וכאן אמורים שלפתע יבוא משיח, נמנה בגוף, גוף שיוכל למששו בידיים בשריות ויוכלו לראות אותו ולשמעו את דבריו, ויאמר שכבר הגיע הזמן שצריך להיית בו צדק וישר, הגיע הזמן לתקן עולם במלכות ש-ד", והוא יקיים זאת בפועל, שכל העולם יעריך ויקרי אותו ויציית להוראותיו; אמנם משר זמן קצר הוא יצטרך לנהל מלחמה, אבל זהו זמן קצר בלבד, ואם יזכו הוא יעשה זאת ממש שפה אבל לאחר-מכן יאזר אופור אל עמיש שפה בדרה לקרוא כולם בשם ה' ולעבדו שכס אחד"ל¹⁴, שזה יהי' בתחילת התגלותו (לאחר המלחמה) ואחר-כך הוא יזכר עוד את העולם עד ש"גז"אב עם כבש ג'¹⁵, וכדוגע שפי"ז הרמב"ם¹⁵ ש"אין בין העולם הזה לימות המשיח אלא שיעבד מלכות בלב"16" הוא רק בתחילת התגלותו, אבל לאחר"כ תהי' דגא נקלית יותר עד שיגיעו לדרגת נעה"ב ש"אין בו לא אפילה ולא שתי, כו"ל¹⁷, ואפי' אז אין תכונה שהי' עולם אחר, אלא יהי' זה אותו העולם, עולם גשמי שנתפס בחוש המישוש וכלל המדרים הגשמיים, וגם משיח עצמו יהי' בנב גשמי דוקא כו"ל, ואעפ"כ העולם הגשמי יהי' בכלילת הזיכר והעלוי.

¹⁴ צפ"ג ג' ט.
¹⁵ ה' מלכים פ"ב ה"א.
¹⁶ בכות ל"ב, ושי"ג.
¹⁷ שם י"ג, א.
¹⁸ וראה בהתודדות תשי"ג ח"ג ע' 70: ישיכין שאמירת המפסדה ושמינתיה – היא ע"פ הוראת התורה

אח"כ היתה שיחה ארוכה וקשה אודות ברכת החמה³, ואמר⁴ כ"ק אד"ש שזמנה עד זמן קראת-שמע, והחסיף לבסוף שגם עד הצות יכלים לברך אבל 'בלי אחיותו', ושהקב"ה יעזור שלא יהי' מעונן מחו.

א' שאל אם צריכים למור השמים מספרים כו', וענה כ"ק אד"ש שיאמר פרק תהלים (הגם שאינו מוכרח). בנוגע לאמירת 'לשם יהודי' אמר כ"ק אד"ש: מי שרוצה שהי' לו לבריאות, אבל אמורים רק קודם ברוך שאמר.

באמצע דבר כ"ק אד"ש לאנשים פרטיים וחילק יין להרבה מאנ"ש הנוסעים לעירי השדה (בשליחות כ"ק אד"ש). להר"ג נתן בקבוק יין לחלק לאנ"ש דפאריז, ואח"כ אמר⁵:

ישנם הרבה סוגים בקיים המצוות – א': שמקיים המצוה מפני יראת העונש, ב': מפני חסגולה שיש בה, סוג ג': מפני המלוי שנמשך עליו ע"י"ז. אבל הקיום היחוד נעלה הוא רק מפני שכך הוא דצון העליון, וכיון שרצפ"ע הוא כד אזי אינו חושב לעצמו האם הוא טוב או לא, הוא איננו מתחשב עם שום דבר, אלא כיון שרצפ"ע כד – הוא עושה זאת.

והמשיך כ"ק אד"ש: וכן הוא בדורנו, שאנ"פ שאנחנו נמצאים בגלות היחוד אחרון, ובפרט לאחר החסתלקות של הרבי (כ"ק אד"ש בכה מאוד), אבל כיון שרצפ"ע הוא שכך צריך להיות אזי אין לחשוב האם זה טוב עבורנו או לא.

כ"ק אד"ש צוה לנגן ניגון שמח. באמצע צוה לנגן את ה'אני מאמין', ואח"כ אמר:
כשיבוא משיח ידאן הזמן הגלות הוא הזמן היחוד יקר, וצריכים לחסוף את השעות מספר שונותיו כי מחר כבר יוכל לבוא משיח.

כ"ק אד"ש ביאר ג'6⁶ מה שאמר אדמו"ד הצ"צ לא' שנכנס ליחידות ואמר לו שאין לו חשק ללמוד, וענה לו אדמו"ד הצ"צ: "פעטא"ח, פעטא"ח" מה אלשה שלי יש חשק ללמוד?... שה"ל העיקר הוא כשלומדמים או מקיימים מתוך צער, שאז הוא אתכפא סס"א, אבל לע"ל לא יהי' ענין זה כלל.

באמצע אמר⁷, שבשנת תרס"ז, ה' הפעם הראשונה שכל החתורים אכלו יחד ביזאל, וזא יצא כ"ק אדמו"ד מהרש"ש"ב ל"ע להתועד באחש"פ וצוה שישתו כל התל' אבע כוסות, וצוה כ"ק אד"ש שגם עכשיו ישתו כל התל' ד' כוסות על חשבון הישיבה, וכן עשו.

באמצע ההתודדות ה' אחד שהיו לו כאבי שנייים חזקים, וכשמסרו לכ"ק אד"ש אמר שיקבל על עצמו לקדש את הלכנה ותיכף כשיקבל חוקל לו.

לעזר א' מקנדה נתן כ"ק אד"ש חתיכת מצה ואמר לו שייאמר לרבו שהוא איננו רוצה

³ ישיחות קודש"ש שם ס"ז ואילך.
⁴ שם סס"ג ב.
⁵ שם סס"ג.
⁶ שם סס"ט.
⁷ שם סס"ט.

עוד עלולים לחשוב שבליובאוויטש וישבים בפסח בסוכה...

לפנים יומן נדיר המתאר בקצרה את ההתעודות דיום אחרון של פסח ה'תש"ג
 הימן **מתפרסם כאן לראשונה** – ע"פ רשימת הכותבים, בלי אחריות

בשביעי של פסח כבאשתקד הלכו כ-30 בחורים לוויליאמסבורג לנאום בהבתי-כנסת, והלכו הלכו וחזרו בניגונים, גם בקרו אצל החונגרים (ברחוב) ונכנסו ל-770 גם בניגון, ואמר אד"ש מסתמא קומען זיי דאס פון וויליאמסבורג. כ"ק אד"ש חי' על העלי' בעת הסעודה. באחרון של פסח בשעה 4 בערך יצא כ"ק אד"ש להתועד לסוכה (בחדר), והניחו על הגג ברעזענט (כיסוי) מפני הגשמים.

כ"ק אד"ש נטל את ידיו (וכן ה'עולם" נטלו ידיהם) וישב על הבימה יחד עם עוד כמה מקנאי אג"ש, אמר "לחיים" וצהר לומר "לחיים".

בתחילה¹ דיבר כ"ק אד"ש ע"כ שתבעש"ט חי' ערשה סעודה נוספת אחר מנחה וקרא אותה "משיח'ס סעודה", והטעם לזה הוא לפי שהפסורה דאחש"פ מדברת אודות משיח, ועוד לפי שאחש"פ הוא י"ט שני של גלויות ונוהג רק בח"ל, ובא"י לא נהג י"ט שני, ועל-כן יש לו שייכות לגלויות של משיח – שלקחים יום של חול גמור ועושים אותו ל"י"ט. ודובר גם על המנהג לאכנות חתוכת מצה קודם גמר הפסח.

אח"כ ישאל כ"ק אד"ש מדוע ה'עולם" מוטרדים מהגשם, הלא ישבים תחת מכסה? ואמר: עוד עלולים לחשוב שבלובאוויטש ישבים בפסח בסוכה... אזי המכסה הוא מדבר המקבל טומאה.

– "וואָס איז מען צוטראָגן" [= מדוע טרודים כ"כ? שייאמרו "לחיים" וינגנו ויגון].
 אח"כ הייתה עוד שיחה, ולאחמ"כ מאמר ד"ה והחרים ה' גו'². המאמר ארך כ-50 דקות.

כ"ק אד"ש סיפר מכ"ק מר"ח אדמו"ר, שכשיבוא משיח "יועט מען זיד כאפן פארן קאפ" [= ישים ידיו על ראשו בדגש צער גדול וחרטה] ע"כ שהיו ימים באלו שהי' יכול לפעול בהם ולא עשה מאומה (כ"ק אד"ש בכה מאוד).

(1) השיחות נרפסו ב'שיחות קודש' תשי"ג ע' 233 (2) נרפס בסיבת תשי"ג ע' 386. ואלו.

ליום – עבודתנו היא לא לחלם איתו, גם לא צריכים להרעיש ("שטרעמען") ולכתוב בעיתונים, אלא העבודה שלנו היא לחנך את ילדי ישראל על טהרת הקדוש, ועי"ז לכבש את כל העולם.

מספר, אבל בכוח של כל יהודי לכבוש את כל העולם, שזוהי ההוראה מהיהודי הראשון – אברהם אבינו, אף ש'אחד חי' אברהם²⁴, הוא חי' אחד ויחיד²⁵, אעפ"כ הרי "ידיש דוען את כל הארץ", וכך גם עלינו לעשות את המוטל עלינו ועי"ז לכבוש את כל העולם.

וכשם שאצל אברהם כתוב "ויחלק עליהם לילה"²⁶, שמלאך הקרוי "לילה" נדמן לאברהם ולחם עובר, וכשם שהי' גם בימי חזקי' ש'יצא מלאך ה' ויד במחנה אשור", כך גם בונגע לזמנו זה, הזמן ד'יצא את עבודתנו בחינוך על טהרת הקדוש, אזי כל הענינים יעשו לבדם מלמעלה, ש'יצא חסר מגזע ישי', נשמה במוף, ופעל בכל הענינים "לעבדו כולם שכם אחד".

כשם שאצל אברהם כתוב "ויחלק עליהם לילה", שמלאך הקרוי "לילה" להם עובר, וכשם שהי' גם בימי חזקי' ש'יצא מלאך ה' ויד במחנה אשור", כך גם בונגע לזמנו

שאפילו שבוא ראש הסנהדרין חשב שצריך להשלים עם סנהדרין. ולאחרי כלי-זה, ללא הבט על תוקף הקליפה, הוא נפל בפני חזקי'. ולא באופן שחזקי' הוצרך לחלום איתו, אלא כמסופר במגילת²¹ שחזקי' רצה לשכב על מטתו ושיניחו לו מכל הענינים, הוא כלל לא לחם כנגד סנהדרין.

ובמה הוא כן עסק בהתמסרות? אמרת תמנ²² שברקו מדן ועד באר שבע ולא מצאו עם הארץ, דקו מנבת ועד אוסיפוס ולא מצאו תנוק ותינוקת איש ואשה שלא היו בקיאים בהלכות טומאה וטהרה? ועי"ז "יצא מלאך ה' ויד במחנה אשור גו"²³, וכמסופר בז"ל שה' לא היה באופן של ניסים במסופים ורעש, אלא שמתנה סנהדרין שמעו את שירת המלאכים, ועי"ז הם נתבטלו לגמרי.

ה' וזהו גם הוראה כיצד צריך להיות חסד במון ד'יצא חוסר מגזע ישי גו'.
 ללא הבט על תוקף הדע שמתגבר מיום

(24) ידועתאל לג' ב'ב.
 (25) ראה לק"ש ח"ה ע' 44 תע' 46.
 (26) לך לך יד, סו, ובפתי"ש שם.

(21) ראה פתיחת דארי"ל כ' אכ"ר פ"ד, סו, מדרש
 תהלים עט, א, וראה ח"א קצ"ח, ב.
 (22) סנהדרין ע"ב, ב.
 (23) מ"ב ע"ב, ל"ה.

היום ממש העולם מוכן לגאולה, ועל הזהודי לגלות זאת בפועל

הנחה: "ועד הנחות התמימים". הרזום: מערכת "יחי המלך"

בעמדתו בשבת המדול, "בעשור לחדש הזה" . . . יחודי צריך לדעת, שכל ענינים אלו מציגים ונותנים כח שהעולם מצד עצמו מוכן ומוכשר לגאולה העתידה!

שבאמת כבר ה' לעולמים מעין זה בזמן יעקב אבינו:

כאשר יעקב נפגש עם עשו – אמר עשו ליעקב "נסעה נלכה", ז"א שעשו חבבור ("בכורי מצריים") הדיע שמצד הוא מוכן לקיים היעוד ד'ועלו מושיעים בהר ציון לשפט את הר עשו".

אבל בפועל יעקב אמר לו "הילדים רכים וחצאן והבקר עלות עלי גו", ולכן "אני אתנחלה לאטי גו עד אשר אבוא אל אדוני שעירה" ז"א, שגם יעקב מצד עצמו מוכן לגאולה, אבל הוא צריך עוד להתחשב עם בידור הניצוצות בחלק בעולם – "הילדים רכים וגו".

כיון שהתורה מספרת את זה, מובן שצריכה להיות מכן הוראה בעבודת האדם.

ובתקדים:

מובן בפשטות שהתורה אינה מספרת את כל המאורעות שאירעו ליעקב אבינו – יעקב חזי חי קמ"ז שנה, וברדאי הוא עבד את הקב"ה בכל ימיו, שהרי "האבות הן הן המרכבה", כמבואר בתניא ש"כ' ימיהם לעולם לא הפסיקו אפי' שעה אחת מלקשר דעתם ונשמתם לרבוך העולמים כו"; אך כאשר יצרפו את כל הסיפורים שישנם בתורה אודות יעקב אבינו (הן בתושב"כ והן בתושב"ע"פ) – הם יתפסו רק משך זמן קצר, שלא בערך לגמרי לקמ"ז שנה שיעקב חי!

מוכרחים לומר שהתורה מספרת רק על ענינים שהם מהווים הוראה לכל בני ישראל עד סוף כל הדורות ("מעשה אבות סימן לבנים"), וע"ד מ"ש על עניני נבואה – ש"נבואה שהוצרכה לדורות (ללמוד תשובה או הוראה) נכתבה, נבואה שלא הוצרכה לדורות לא נכתבה".

ועפ"ז מתעוררת השאלה: מהי התועלת בסיפור הדברים שעשו אמר "נסעה נלכה" ויעקב אמר "אני אתנחלה לאטי" – כאשר הדבר בין כך לא יצא לפועל?

והביאור בזה, ישנה כאן הוראה בנוגע לפועל: יחודי צריך לדעת, שישנו חלק בעולם

צריכים ל'ונתץ את הבית", ולבנות בית חדש שיהי' בית אמיתי

ה. ואלו הסבורים שע"י הצבעתם בעד מסירת חלקים מארץ ישראל לגויים, אע"פ ש"אני נותן לכם לאחוזת", ימנו אתם להברי כנסת – עליהם לדעת שצריכים ל'ונתץ הבית": הכנסת כפי שהיא עכשיו איננה הבית האמיתי, כיון שבבית זה יושבים קומוניסטים, מוסלמים ונוצרים, עד לכאלו שרוצים למסור חלקים מארץ ישראל שעליהם לא יודעים איזה תואר לומר, ובכלל לא זקוקים לומר עליהם תואר, משום שהם בעצמם צועקים שבשביל השלום הכל כדאי, אפילו למסור את כל ארץ ישראל (כידוע ומפורסם אפילו בעיתונים ("פיפיערס")!)

ולכן צריכים ל'ונתץ את הבית", ולבנות בית חדש שיהי' בית אמיתי.

ו. וכמדובר כמ"פ, שהעולם מודיעני, ומיום ליום הועזזעים גוברים יותר.

וכפי שרואים שהיים כבר הפסיקו לרמות את עצמם, לטעות ולומר על החוזה האומלל ד'קעמפ דיוויד", ע"ש "דוד מלך ישראל חי וקיים", שחתמו עליו לפני מס' שנים – שחזר דבר טוב וצריכים לשמחם על זה וכו'.

כעת כבר לא עושים לכבוד זה שום חגיגות ("באנאקעטן"), לא טופחים לעצמם על השכם ולא מאחלים אחד לשני "מזל טוב" וכו'.

ובאמת, במקום לשלוח מכתבים שיש לקבוע יום זה (של החתימת החסכם) כ"יום טוב" – חזי צריכים לשלוח מכתבים שזו יום מר ונורא, מר צער ומבהיל.

מה שפעלו ע"י החתימה על החוזה האומלל ה"ל, הוא בכ"י; אינני רוצה לומר לדורות משום שמשיהו בא תיקף ומיד – אבל "מקץ שנתיים נימים" מאז שחתמו על זה רואים כיצד חלחץ על היהודים חולך וגובר!

והמצב הוא כ"כ חשוד ומר ("א ביטערדיע מצב") שישנם כאלו השמים חושך לאור ומר למתוק, וכן אור לחושך, שהא בהא תליא: מעולם לא קרה בהיסטורי' של עם ישראל שהיהודים יפגעו בעצמם ע"י עשיית דבר המבהיל כמסירת חלקים מארץ ישראל ששייכת להם – לגויים!

במשך הדורות היו ליהודים כמה-לכמה צרות, אך עד לפני שנתיים לא ה' מעולם כזה בדיו!

ויה"ד ש"ה'מסמונויות של זה"י שאצל בו"י יתגלו, ושישתמשו בוהב עבור בית המקדש השלישי, בגאולה האמיתית והשלימה במקרב ממש.

(תרגום חפשי של קטעים משחת ש"פ מצורת, ז' ניטן 'התשס"א – בתי מתנה)

את ה"מטמוניות של זהב", שכבשור הוא מתביאם אין ביכולתו לתנות מהם אח"כ ולא להשתמש בהם עבר תכשיטים לאשתו וכי"ב או להאמתם לאחרים וכי' – ואעפ"כ הוא מתביא אותם כבר ארבעים שנה קודם, מצד פחדו מביי ישראל! הוא הוגי' – "מזלייתה הרי" – שביי ישראל באים לארץ ישראל.

ומכן ישנה הוראה ליהודי לכל הדורות:

היני ליהודי רק נמצא, אפילו כשהוא מצוי תחת שלטון הגוים, עד ל"מושל בכפר" – עליו לדעת, שלל הכונה בה שהוא נמצא שם ובה שהגוים שם היא – כדי שהוא יבד את הנצוצי קדושה שנמצאים אצל הגוים באותו המקום.

ג. . . והנה לזה מקבלים בני ישראל מן ש"ארץ נגע" שאלו הם הלכים היא – "אשר אני נתן לכם", הקב"ה נתן אותה לבני ישראל, ו"כל הנותן בעין יפה הוא נותן", ונתן אותה להם "לאחרונה", אחות עולם בתוך ירושה, וכשמדוב בירש אזי לא נוגע מעמדו ומצבו, שכלו וכי"ב, אלא אם הוא יורש את הורש את הכל, אפילו קטן גם יורש את הכל.

לפי שהקב"ה נתן את א"י לבני ישראל היתה זו אכן "ארץ נגע", אבל לאחר שהקב"ה נתן אותה לבני"י, ה"י לומר שהיא אינה שייכת להם; אלא שהקב"ה רק רצה שהיא תגני לבני"י באופן ד"ליתת להם נחלת גוים" – שקודם זה יהי שייך לגוים ו"ברצונו נטלה מהם ונתנה לנו".

וענין זה (ש"אני נתן לכם" את הארץ) יודעים אפילו כשרואים שהבית בארץ כנען שייך לאמורי, שלכן "בשורה היא להם כי", אך לא מספיק לדעת אלא זקוקים אח"כ שביי ישראל יבאו ויתיישב בבית בפועל, ולאח"כ שיהי' ה"נותן את הבית", שאפילו אם צריכים להודים את הבית בכדי לברר את ניצוצי הקדושה – עושים זאת.

הרי אז שטות הכי גזילה

ד. בהמשך לזה, כאן המקום להזכיר בנוגע ל"וילדקייטי" [= פראות] שישנה אצל יהודים מסוימים למסור חלק מארץ ישראל, הארץ שהקב"ה אמר עלי' "אני נתן לכם לאחרונה", שזהו הרי מסוק המופיע בתורה שבכתב שאפילו הצדוקים מודים בו, וגם גוים מודים בו שהרי זה מובא ב"ביבלי", אפי' כפי שתרגומהו לשבועים לשון, בלשון עם וגם.

וכאן ישנם יהודים מסויימים הרוצים לילך נגד המסור ולמסור בפועל חלק מארץ ישראל לגוים, מצד פחדנות!

שזו הרי שטות הכי גדולה, לא רק היפך הדת, אלא היפך השכל, ואפילו היפך נפש השכלית של בהמה והיפך השכל והמדות של נפש הבהמית וכי' – שהרי אפילו מצד פחדנות לא שייך לרקוד בתוך האש או להעמיד את הצואר בפני החרב ולומר הנני מוכן ומזומן ר"ל!... ואלו כאן קופצים ממש אל תוך האש ע"י מסירת חלקים מארץ ישראל!

(עשו) שמצד עצמו הוא כבר מוכן לגאולה העתידת! ועד כדי כך, שהחלק בעולם (עשו) בא לבד ומכריז ומודיע ליהודי "נסעה ונלכה" – בוא נלך כבר לגאולה!:

אלא שיעתה נוסף עילוי לגבי זמנו של יעקב: זהו דבר בטוח שבימינו אלו, לאחר כל העניינים של מעשינו ועבודתנו שפעלו במשך אלפי שנות ולות – בודאי שאין עוד מקום למניעה (כבאנו יעקב) שעוד לא גמרו את בירור הניצוצות, "הולדים רכים והצאן והבקר עלות עלי", כיון שבידאי סיימו כבר את כל הבירורים.

ובמ"ש מן שכב בזמן הש"ס אמרו ש"כלו כל הקיצי", ובהגשה – "קיצי" לשון רבים, ז"א, לא רק קץ אחד, כמ"ש בדניאל "קץ הזמן" (או "קץ הימים"), רק "קיצי" לשון רבים, ובהו גופא – "כל הקיצי"!

וכיון ש"כלו כל הקיצי", מובן שבודאי בידר כבר את כל ניצוצי הקדושה – כיוצא בהיאר של אדמו"ר האמצעי בשיערי אורה אודות ב' אופי הגאולה ד'בעתה" ו"אחישה" – שבכל אחד מהם ישנה מעלה: המעלה ד'בעתה" היא – שזה לאחר שלישות כל הבירורים, ולא נשארים שום ניצוצות שלא נתברר, כיון שאפי' ניצוצות אחרים הם גם ניצוצי קדושה ויש להחתיב בהם. . . ועד"ז ישנה מעלה ב"אחישה" – כפי שהוא מביא שם.

אך כאשר המצב הוא ש"כלו כל הקיצי", אז בודאי שאין חשד כלל שנושארו ניצוצות אחרים (כפי שהי' בזמן יעקב), אלא בודאי שזה כבר לאחר כל הבירורים – ובמילא כל העולם כולו מוכן לגאולה!:

העקשות לא לצעוק "עד מתתי" אינה מובנת כלל

והסיבה היחידה מדוע תקועים עדיין בגלות היא... – מצד עקשות!... יהודים מתעקשים, עקשות של היפך הקדושה, ומאיוז סיבה שונה ומשונה לא רוצים לצעוק "עד מתתי"...

שזוהי עקשות שלא מובנת כלל אפי' בשכל – כיון שאפי' אחד כזה שמשבוע את עצמו שטוב לו בגלות, הרי גם הוא מאמין ותמיד יוכל להיות לו יותר טוב – במילא, בלל זה לבד יש לך לצעוק "עד מתתי", ושאתה רוצה את הגאולה שאז יהי' לך יותר טוב! אעפ"כ – מתעקשים ולא רוצים לצעוק!...

ובנוגע לפועל – ישנה החוראה מהספיר בתורה אודות עשו ויעקב, שהעולם עצמו מודיע ומכריז שהוא מוכן ללכת לגאולה האמיתית והשלמה.

והוראה זו עומדת בהדגשה ובמלוי בשבת המדל, "בעשור לחודש הזה". . . ובפשוט: **שהיום ממש כל העולם מוכן לגאולה האמיתית והשלמה**, ורק צריכים שהיהודי יגיד ויוריד ("ארפב ענגען") זאת בפועל!

(תרגום חופשי מ"ש"פ מצורע, שבת תגדול ה'תשס"ו - בלתי מוגה)

כיצד אפשר לקרוא לזה "חודש הגאולה"?

תרגום תפשי ללשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"

. נמצאים אנו בחודש ניסן, הנקרא "חודש הגאולה". וכאן נשאלת השאלה: גלות מצרים הייתה הקשה ביותר מכל הגלות, ועד-כדי-כך שהתורה אומרת "כל המלכות נקראו ע"ש מצרים ע"ש שהיו מציירות ליש"אל" (ב"ד פס"ז, ה) - כשמוצאים באיזה שהוא מקום יהודי שישי לו קשיים ודברים לא טובים, אזי מאיזה מלכות ומאיזה משטר שזה רק מגיע - זה נקרא ע"ש מצרים", ז. א. שזה מזכיר על הגלות הראשונה והקשה - גלות מצרים, וא"כ כיצד אפשר לומר שעוד קודם שבאה הגאולה, ועדיין ה' רק ראש חודש ניסן (שאו נאמר חודש הזה לכם) - יקרא כבר "חודש הגאולה", הרי ה' אז מין מעמד ומצב, שהתורה מענידה שלא הייתה אפשרות לכך ש"עבד אחד יכול לברוח ממצרים", כך הייתה מיוסדת המדינה עם כל המשטר והסדר שמה - שאפי' עבד אחד ויחיד לא יכול ה' לברוח משם, ואך אפשר לומר שכבר מר"ח ניסן נהי' "חודש הגאולה"?

נוסף לכך, זה ה' עדיין בשעה שפרעה ושריו אמרו נחושות, שבשוש אופן הם לא ישתדדו את בני ישראל, וגם כשכבר ה' "בעשור לחודש" נשאו ונימוס ספורים - ארבעה ימים בלבד ליציאת מצרים, הם (פרעה ושריו) העמידו את חייהם בסכנה, למרות שראו ש"למכה מצרים בכוכבים", שגוי אחר דש מהם, הילדים דשו מהם, שלטובת פרעה ושריו כדאי להם לשחרר את בני ישראל מהגלות, ועם-כל-זה הוא עמד בתוקפו שלא לשחרר את בני". וכמדובר לעיל, זה לא ה' קושי מדימה ("אייגנעלדערטע שטארקייט"), אלא התורה אומרת שעד לדג הציאה דבגי ישראל ממצרים, שזה ה' "בחמשה עשר בניסן" בעצם היום הזה" - באמצע היום, הייתה מצרים מדינה עם מין סדר - שעבד אחד ויחיד לא יכול ה' לברוח משם, וכיצד אפשר לקרוא לזה "חודש הגאולה"?

מצדס הענין כבר נפעל לגמרי

והביאור בזה: כבזו גלות, כשמשנה רבינו מרדכי שהגאולה תבוא ויצאו מהגלות, וזה יחי' "בענינו ובחוקינו בבנינו ובבנותינו", כולם יצאו יחד, בבת אחת, מאין מצרים - לכן נקרא חודש "חודש הגאולה".

וכמו שנאמר מיד כשבני ישראל שמעו בשורה אז - הלשון בפסוק הוא "איינעש" - זה נעשה כבר, ור"ש מבאר ומסביר שזה ה' בראש חודש - דלכאורה מה הכונה שזה כבר נעשה, הרי זה רק קרה בחמשה עשר בניסן? אך הענין הוא, שהסתחון והודאות אצל בני ישראל ה' בתוקף כזה - שדבר בטוח הוא שיקויים בדיק כפי שהקב"ה בישר ע"י משה רבינו, ולכן מצדס הענין כבר נפעל לגמרי, לכן זה נכתב בתורה בתור "איינעש", שזה כבר נפעל בר"ח ניסן (בא יב, כח בפריש"י).

קופצים ממש אל תוך האש ע"י

מסירה חלקים מארץ ישראל

פרסום ראשון בלשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"

א. על הפסוק בפרכתינו (יד, לד) "כי תבואו אל ארץ כנען אשר אני נתון לכם לאחור ונתתי נגעי צרעת בבית ארץ אחוזתכם", מפרש רש"י: "בשורה היא להם שהתענים באים עליהם, לפי שהסמינו אמוריים מסמנויות של זהב בקירות בתיהם כל ארבעים שנה שהיו ישראל במדבר, וע"י הנגע נתקן הבית ומצאו".

ה"ינה של תורה" שבפרדוש רש"י:

מבאר בהוספות לתורה אור, שאמורי ה' אחד מג' שרי פניה (העיקריים), ו"אמורי" הוא מלשון "אמור" - דיבור, אבל דיבור דלע"ז, הוי"פ מעשרה מאמרות (שבתם נבוא העולם), הוי"פ מעשרת הדברות וכו'. וממשיל בלאר שם בתנ"א שהענין של דיבור הרי קשור עם מוציא שם רע, שתמורת הענין ד"שם טוב" שישנו בקדושה - הענין דהקב"ה הלך ת"ק שנה לקנות לו שם טוב, כמ"ש "טוב שם משמן טוב", אזי לנימחת-זה שנו הענין ד"אמורי" - מוציא שם רע, ע"ד מה שה' בדרך הפלגה, שהם בנו ממדל בכדי "לעשות לנו שם", שבכללות זהו הענין דאמירה ודיבור בלתי רצויים - "אמורי".

ודקא אצל האמורי (בבתי האמוריים) מוצאים אנו "מסמנויות של זהב", ויצוי קדושה, שהאמוריים החביאו "כל מ' שנה שהיו ישראל במדבר".

וכל הכונה בזה שניצוי קדושה אלו נמצאים אצל האמורי היא, בכדי שבני ישראל ינסו לאין ישראל ויכבשוה, וכבשו את כל הבתים ובמילא גם את הניצוי קדושה שבהם, וע"כ אמר הפסוק "כי תבואו אל ארץ כנען אשר אני נתון לכם לאחור ונתתי נגעי צרעת בבית ארץ אחוזתכם" - בכדי שיחריבו את הבתים ויצויא מהם את ה"מסמנויות של זהב", את ניצוי קדושה.

ב. ההוראה מכך היא:

כאשר יהודי הולך ברחוב ורואה צורה של אמורי ש"כנובה ארזים בנה" (עמוס ב, ט) - הוא אינו צריך לפחד ממנו כלל, אלא עליו לרעות שכל המציאות של האמורי הוא בכדי שיעל-ידו וממנו יגיעו "מסמנויות של זהב" לבני ישראל.

ולכן האמורי נבוא באופן כזה שבטבעו הוא ירא מיהודי, "תפול עליהם אמתת ופחד", וכזה פחד שכבר ארבעים שנה לפני שבני ישראל מניעים למקומו (לארץ כנען) הוא מתחבא

מיישראל יזיה רצון מלפניך ה' אלקינו
ואלקי אבותינו שיבנה בית המקדש
במחרה בימנו, וכאמר – למרות
שנמצאים לאחרי התפלה, במעמד ומצב
שישרה שייכות למציאת העולם.
(מסכת ש"פ ד"א, מ"ב, ה"ז, ג' אגוז ה"תש"ס)

מניע לו גאולה

הנהגת כאו"א באופן דיואנתלכה
כרחבה, וכלי הנשיא - "מלכתחלה
האמיתית והשלמה ע"י משיח צדקו, שכן,
כאשר מדובר באדם שעלה מכל השבונות,
היא דבר שמגיע לו, בפשוט, ועד שאנו
צריך לרבונו, אלא תיכף ומיד ממש, כראי
ממש - אפילו ללא עיכוב של "מחרף ערו",
כיון שסיימו כבר גם את עבודת "צמחה
הכפרית" - ונצאים מהגלות אל הגאולה
האמיתית והשלמה ע"י משיח צדקו.
(מסכת י"ג תש"ד ה"תש"ח)

בשך עם הבקשה והדרישה של הגאולה בכל התוקף, מובא בזה צילום (מוקטן)
נריר ומיוחד, מהגות ר"ק אדמו"ר מלך המשיח של"א על שירת ש"פ קרח, ג'
תמוז ה'תשמ"ח. נדפס בסר"ש תשמ"ח ח"ב ע' 510. פיעור ההגות בסוף העמוד

כיון שהגאולה היא "לא בכחוננו כרו" אלא ע"י "אבינו מלכנו ית"י, הרי, מוכן וגם פשוט,
שאם כאשר חסר משהו בי"משיחנו ועבודתנו", אין זו סיבה לעכב, ח"י וחי", אפילו לרגע אחד
בלבד, את פעולתו של הקב"ה, שייגאלנו ויקבץ נדחנו כיו ויולכנו קומפונות ע"י משיח גואל
צדק לארצנו הקדושה במחרה בלמנו אמן.
ועאכ"ל לאחרי שכבר "כלי כל הקיצוני", וכבר נסתעמה כל העבודת, גם "צמחה
הכפרית", הרי בודאי שהגאולה צריכה לבוא תיכף ומיד ממש.
ולכן ובמלא, כל האמור לעיל אודות תפקידו ושלוחותיו של כאו"א לעסוק בהפצת התורה
והיהדות, אינו מחליש כלל וכלל משתו, ח"י, מהבשקה והדרישה של הגאולה בכל
התוקף - יעד מתי".
ויה"ר שמהדבר אודות הגאולה, ובפרט בימי הגאולה שמתחילים בני תמוז - נזכה ונצט
ממש בגאולה האמיתית והשלמה ע"י משיח צדקו, תיכף ומיד ממש, "לא עכב כחרף ערו".

להתנהג בחירות אמיתית כמו שהגאולה כבר באה
כמדובר לעיל, גם זה לא סיפור לשם סיפור אלא זוהי תורה וחורחה:

ללא הבט על המעמד ומצב שאנו נמצאים בו היום, כיון שישנה ההבטחה בתורה -
תושב"ל ותושב"פ (נציבים ל' א-ג. תשובה פ"ז ה"ה) "הבטיחה תורה (שדבר
בטוח) שישאל עושה תשובה ומי' הן נגאליו", דבר בטוח שיכאשר יהודים מסתובבים
(יצו ז"ר א' קצ"ה) להקב"ה, הקב"ה מוציא אותם מיד מן הקצה אל הקצה, מחחושך כפול
ומכופל של הלכות הכי קשה לגאולה האמיתית והשלמה שאין אחרי' גלות - במילה, צריכה
להיות אצל כל יהודי [בין בערנינו, בין בקופינו, בין בבנינו ובין בבנותינו] חודדות בדיק כמו
שהדבר כבר נפעל בפועל.

אלא שצריכים עדיין לעבור מספר רגעים אלו, וכמו שה' באותה תקופה בימי צאתו
מאר"צ, שבישרו זאת ב"ח ניסן ובפועל זה נמשך עד לט"ז בניסן, שאז ביד רמה.

בכ"ז נשאלת השאלה: הרי צריכים לפעול זאת אצל יהודי שלא שמע זה בעצמו ממש
רבינו, אלא שהוא מאמין באמונה שלימה שכל מה שכתוב בתושב"פ הוא תורת אמת, וכ"ש
מה שנאמר בתושב"ל עם הביאור בתושב"פ, ואעפ"ל דורשת תורה אמת שיה'
בשמותה של "חודש הגאולה" בדיק כמו שהוא כבר נגאל, ודורשים ממנו, ככל דרשות
התורה - שלא יעמיד פנים ("מאכן אן אנשערעל") כאילו הוא שמת, אבל אין זו שמחה
אמיתית: תורת אמת, כשהיא דורשת מהיהודי, היא דורשת דברים שהיהודי יכול לצבנם בכל
האמת.

ובמילים אחרות: ביודענו שנמצאים בגלות, וביודענו, בכל חודדות, שעדיין קודם
אתחלתא דגאולה, ואדרבה, הגלות בתוקף יותר מכפי שה', וכפי שמתבאר הדומא לכך
מחושך הלילה, שבדגעים האחרונים לפני שמתחיל אור היום, החושך מתחזק יותר, וזה
דואים הרי גם מצד הטבע - שחושך הלילות בימים אלו האחרונים, כפול ומכופל - פי כמה
בתוקף - מהחושך של הימים והשגים הקודמות, שאין כאן המקום להאריך בדבר הקשור
בענין ובחלה.

מ"מ אומרים לו, שהיות וחל כבר ר"ח ניסן, עליו לדעת שזה "חודש הגאולה", והיות
שזה עתה ה' שבת הגדול, אזי, בלשון אדמו"ר הזקן (סי' תל) - "קבונותו לדורות", שהעמיד
א"ז באופן של קביעות - באופן מבוזר, שבכל דור כשמגיע שבת הגדול נה' "נס גדול ה'
שם", וזוהי הנכה (כפי שאר"ז) כותב שם בסעף ב' לתחלת הגאולה דיציאת מצרים,
עאכ"ל שנושאר רק שלשה ימים לפסת, והוא צריך להתכונן לזמן חרותנו, אומרים
להודי שהוא צריך להתנהג בהירות, ובהירות אמיתית, בדיק כמו שכבר נתבצעה הגאולה
האמיתית והשלמה ע"י משיח צדקו.

(מרגום חפשי משיחות י"א ניסן ה'תש"ו - בלתי מוגה)

כשיתעורר בלוקר משנתו לראה שמשיח עומד אצל בחדר...

הרגום הפשי ללשון הקודש – בעריכת מערכת "יחי המלך"
א. הרי כל יהודי מאמין בביאת המשיח, ונמצא במעמד ומצב ד"אחכה לו בכל יום שיבוא".

על יהודי לדעת, שלא די בזה שיחליט בעצמו ש"אחכה לו" – שהוא מקוה ורוצה שיבאשר יתעורר מחר בבלוקר משנתו, הוא יראה שמשיח פה ("משיח איז דא"); הוא עומד אמנם במעמד ומצב טוב ("אחכה לו") – אבל זה לא מניע לענין של מעשה בפועל, ו"המעשה הוא העיקר".

ובנוגע למעשה בפועל: יהודי צריך לדעת, שהיות והוא "מאמין באמונה שלימה (ובאמונה פשוטה) בביאת המשיח", עד לאופן ד"אחכה לו בכל יום שיבוא" – אזי כאשר הוא הולך לישון היום בלילה, עליו להרדם באופן כזה, שכאשר יתעורר בבלוקר משנתו ויראה שמשיח (לא רק "עומד אחר כהלנו", אלא) עומד אצלו בחדר – שמשיח נמצא אותו במעמד ומצב המתאים לקבלת פני משיח צדקני.

זה לא ענין שמגיע באופן של מתנה, אלא זה צריך להעשות ע"י מעשינו ועבודתינו.

ב. אך היצר-הרע מתחיל להבהילו ואומר לו: היות ובין כך אינך שייך לעמך במעמד ומצב המתאים לקבלת פני משיח צדקני – לכל-הפחות אל תבלבל את שונחך! אל תחשוב אודות ענינים המבהילים, והי' לך לילה שקט, אח"כ תקום עם ראש דך ("א קלאַע קאַפּ") וכאשר משיח יאמר לך "שלום עליכם", תוכל לענות לו – עם ראש דך – "עליכם שלום!"

לשם מה אתה צריך להבהיל את עצמך – שהיות ומשיח בא, צריכים "להתלבש" כמו שצריך, כלומר, שמתלבשים, מחשבה דיבור ועאכ"ו מעשה, צריכים להיות באופן המתאים ליהודי שמשיח נותן לו "שלום עליכם" – הרי בין כך אינך שייך למעמד ומצב הזה!...

ג. אומרים ליהודי ש"איני מבקש לפי כתי אלא לפי כחך", שמתה מובן שבכחו של כל יהודי להגיע למעמד ומצב זה.

ואומרים לו, שבתור הקדמה לקבלת פני משיח צדקני יהי' הענין ד"אתם תלוקטו לאחד אחד בני ישראל" – כפי שרש"י מספר ליל קטן הלומד חומש, שהקב"ה בצימצו בא וליקח כל יהודי בידו; אבל הקב"ה רוצה שאח"כ היהודי יילך איתו (ולא שידדקק למשור ולמרו (אתו)).

ואומרים לו בפירוש ש"הקב"ה עוזרו", וכיון ש"הקב"ה עוזרו" אזי "מי יאמר לו מה

שלה לבקש ולדרוש מהקב"ה כו"ז – כיצד שייך לומר שאין זו דרך שלהם כתי – הרי ישנה מצות עשה בתורה שכאשר יהודי מרגיש שחסר לו דבר מסויים, ועאכ"י"כ כאשר מודבר אודות חסרון הגאולה, צריך הוא לבקש מהקב"ה שימלא את חסרונו, ואי"כ, כאשר יהודים הנ"ל אומרים שאין זו דרך שלהם – הרי התגתם היא באופן **הפלי** ממצות עשה מפורשת בתורה!

(מסודת שי"פ נשא ה"תשס"ז - בחדר מונח)

ישנם "פראי אדם" הטוענים...

כאשר מדברים אודות כללות ענין הגאולה, ישנם "פראי אדם" (ווילדע מענטשן) הטוענים: מהו הרעש השטורעם שאומרים "זוי וואַט משיח נאר", כיצד יכולים פראוען "בעל-הבשתשיקטי" ולתבע **בתוקף** שרוצים באת המשיח **מזי** – צריכים ללמוד תורה ולקיים מצוות, ולכל היותר – **לבקש** אודות ביאת המשיח, אבל לא **לתבעו** בתוקף שרוצים זאת תכף ומיד! וטוענים היא: לתבעו באת המשיח מיד כתי – אין זה "דרך ארץ", והוה הליך הכבוד וכי' – אין זו הדרך שלהם – כלשונם!

וכאשר אומרים להם שהם עצמם מבקשים בתפלת העמידה "את צמח דוד עבדך **מהרה** תצמח" – עונים הם: בקשה זו נאסרת בעת התפלה, כאשר נמצאים במעמד ומצב דעבא קמיי מרן, למעלה ממצאות העולם וכי'; משא"כ כאשר נמצאים במעמד ומצב השיד לעולם, אין זו הדרך שלהם כתי!

הנה התשובה בדבר היא: בכל יום ויום, הן במנות החיל, והן בשבתות וימים טובים, הן כתי"ה ויחז"ל, הנה **לאחרי** תפלת שמר"ע, **ולאחרי** עקירת רגלי, אומר כא"י

הסיבה להתנדות

הסיבה להתנדות בזמן האחרון

וביותר נפלא – שדוקא בזמן האחרון, שהולכים ומרעישים אודות האורח לצעוק "יע מתי", לבקש ולדרוש על הגאולה – באים כאלו ששופכי מים קרים על נפש שמעוררת ומרעישה שצריכים להשתדל להביא את משיח צדקני בהקדם הכי האפשרי (וכל המקדים הי"ז משובח), וכתוצאה מזה נעשה אצל כתי"כ חלישת (לא רק בצעקה ודרישה "יעד מתני", אלא גם) בעצם האמונה בביאת משיח צדקני.

החסבר היחודי למצב זה – שהיא הנתנת: מכיון שבזמן האחרון דוקא, בסיום הגלות, **נוגע ביותר** שיצעקו "יעד מתני", שביקשו וידרשו על הגאולה, לכן, יש על זה התנגדות יתירה מצד הלעו"ז.

וכידוע שלא כל העתים שווים, אלא לכל זמן וזמן יש עניין בלתי-רצוי מיוחד שבו צליל עיקר המלחמה כתי בזמן זה. (מסודת ג'יחות תג הפסח ה"תשס"ז - בחדר מונח)

צריכים להרעיש עולמות

לאחרי שעברו כל כך הרבה שנים שבני"ה נמצאים בגלות – הרי בודאי שכבר הגיע הזמן שאהבת הקב"ה לבני"ה תהי' באופן **גלוי**.

וכל זמן שנמצאים עדיין בגלות – צריכים להרעיש עולמות ("אויפשטורעמען וועלטן") ולהכריז ולבקש "זוי וואַט משיח נאר"!

ישנם כאלו שמתלבשים ב"אצטלא של יראת שמים", ואומרים שאין זו הדרך

וישטורעם:” למה הרעותה לעם הזה?;

טענטן של משה רבינו – חכמה דקדושה – בודאי לא גרעה מאומה ולא נגעה בכל חייו בניני האמונה בהקב”ה (אמונה פשוטה שלמעלה מטורדן, אבל לאידך, מצד חכמה דקדושה היתה הטענה ”למה הרעותה לעם הזה?”

וענין זה נכתב **בתורה** – בתור חוראה ליהודי שמצד שכלו (שכל דקדושה) עליו לצעוק ”למה הרעותה לעם הזה”, כלומר: ביחד עם זה שלומדים בתורה שהקב”ה אמר למשה רבינו (במענה לטענתו ”למה הרעותה לעם הזה?”) ”חבל על דאבדון ולא משתכחין, יש לי להתאונן על מינתה האבות .. (שלא הרחור אחר מדותי, ואתה אמרת למה הרעותה?” (פשוט) ריש פתחת) –

ביחד עם זה צוה הקב”ה **ללכת בתורה** לעם טענתו של משה רבינו ”למה הרעותה לעם הזה”, מכיון שגם בה ישנה הוראה נבחרת לכאורה מישראל, אפילו לאחר המענה של הקב”ה ”חבל על דאבדון כו”.

• וזהו כללות החוראה שלמדום מפסיקים אלו – שכאשר יהודי נמצא בגלות אין לו להשלים עם המציאות כלי, אלא עליו לצעוק להקב”ה ”למה הרעותה לעם הזה?”, ולדרוש שיתבטל כבר כללות ענין הגלות; אבל ביחד עם זה – חזי הוא עובד עבודתו באופן המתאים מבלי להתפעל מחשכת הגלות, מכיון שהטענה השכלית (”למה הרעותה לעם הזה?”) אינה השתירה חייו לענין האמונה, וזהו המענה על הטענה ”למה הרעותה לעם הזה?” – **”ואלו”**, כלומר, שעבודתו של יהודי צריכה להיות באופן של **ראי**, ראית אלקות, שאי אינו מתפעל מחשכת הגלות ועובד עבודתו באופן המתאים.

(מסורת ש”פ וראדא ר”ח שבס ה”תשס”א)

ענה לצעוק כיון שיה בין כך לא יעזור, כפי שהיא איז;

והבארור בה – שהיא הנותנת: אם התורה לא היתה מביאה את השאלה והתירוץ, הרי בא **היא** ושואל את השאלה ומתברר כדי לבלבל יהודי ולעכב אותו מלצעוק ”ידאלאי גלותי?” לכן כותבת זאת **התורה**, בכדי לבטל (”באוראוראענין”) מלכתחילה את טענת היצר ושירדעו מיד את התירוץ ע”י, כך שיהודי לא יפסיק מלצעוק ”דאלאי גלותי” אפילו כרגע אחד;

(תרגום חפשי מ”ש”פ וראדא ה”תשס”א)

הלימוד מטענת משה: **”למה הרעותה לעם הזה?”**

• ענין זה למדים מהנהגתו של משה רבינו, שצעק להקב”ה: ”למה הרעותה לעם הזה?”

כלומר: אע”פ שבודאי ידע משה רבינו אודות הנהגת האבות **שלא** הרחירי אחר מדותיו של הקב”ה (וכמוכן גם בפטות הכתובים – כאשר מתנוונים באיזה בית נולד ונתחנך משה רבינו – בביתו של עמרם שהי ”גדול הדור”, ועד שמשה רבינו נקרא בכ”מ (גם בפרש”י עה”ת, פשוטו של מקרא) בשם ”בן עמרם”, וא”כ, בודאי סיפור לו אודות הנהגת האבות וכו’) – אע”פ, טוען משה רבינו להקב”ה: ”למה הרעותה לעם הזה?”

ומכון בפטות שלאחר שמשה רבינו הרגיב עוז בפשו לומר להקב”ה ”למה הרעותה לעם הזה” (בדעו שהאבות לא הרחירי אחר מדותיו של הקב”ה) – בודאי לא אמר זאת בקרירות ובאישיות (”יקאלט-בלוטיקי”), אלא באופן של **צעקה**

תעשה?;

והפרט שלכל יהודי יש ”חלק אלקה ממעל ממש” – הוא זקוק רק להסיר את האבק שנתקבץ עליו ה”ל כסיל לשמאלו”, ואיז יתחיל ה”חלק אלוהק ממעל ממש” שלו להרעיש (”שטורעמענין”) ולעבוד, עד שהוא יתאחד עם הקב”ה שאסף ביחד כל יהודי ”לאחד אחד”. וכאשר הוא מעמיד את עצמו במעמד ומצב, שהוא מתחיל להתכונן לקבל פני משיח צדקנו כפי שצריך להיות – איז כלל לא תופס מקום באיזה מעמד ומצב הוא ה’ בדעג שלפני זה, כיון ש”בשעתא חדא וברגעא חדא” נפעל אצלו הענין ד”האר פניך ונשעה”, וכפי שהמפרשים מביאים שזה באופן ד”תשועת עולמים”.

(תרגום חפשי משיחת אור ל”ג”ט ויסן ה”תשס”א - בבית מוגה)

ניצד לפעול התגלות וביאת המשיח תיכף ומיד?

ועל של פועל באתי – ובודאי יעוררו ויפססו בכל מקום ומקום:

כדי לפעול התגלות וביאת המשיח תיכף ומיד – על כאורא מלישראל (האנשים – חז”ה, וישבי אוהל (ישבר) והן בעלי עסק (זבולון), וכן הנשים והטף, כל חד וחד לפום שיעורא דליל) להוסיף בלימוד התורה (במיוחד) בעניני משיח וגאולה.

ומה טוב שהלימוד יהי (ברבים) בעשרה, כן, נוסף על המעלה ד”עשרה שיושבים ועוסקים בתורה שכינה שרתי’ בנייהם”, יש מעלה מיוחדת פשלומדים עניני משיח והגאולה ברבים בנוגע להתפעלות והשמחה ברגש חלב, שע”ז חולכת וגדלה ההשתקקות והצפי’ לביאת המשיח.

ועוד ועיקר כפשוט – להוסיף בקיום המצוות בהידור, ובמידוד בהחידור במצות הצדקה (כללות כל המצוות) ש”מקרבת את הגאולה”.

וכדאי ונכון לקשר החוספה **בצדקה** עם החוספה **בתורה** בעניני משיח והגאולה – ע”י שהחוספה לצדקה היא מתוך **כוונה** לקרב ולרזז את הגאולה, כיון שכוננו זו כשלצמח היא חלק **מלימוד התורה בעניני הגאולה** – הלימוד (במחשבה – מזמן לזמן) דמאמר חז”ל ”אדולה צדקה שמקרבת את הגאולה”.

וה”ר שהחחלטה בכת”ל תמהר ותווד ותביא תיכף ומיד את החתולית והמכוון – התגלות וביאת המשיח בפועל ממש, תיכף ומיד ממש.

ובפטות – שביים הש”ק פשיט ”אשה לי תזריעי וילדה זכר”, ”אזת תהי’ תורת המצורע ביום טהרתו” (לפי הקריאה בתורה . . .), תהי’ לידת והתגלות משיח צדקנו (”חזיוורא דב רב” כפי שהוא ”ביום טהרתו”) – שזוכים לשמוע ההכרזה (בכל העולם ובכל סדר ההשתלשלות) ש”**תהי זה** (מראה באצבעו ואומר זה) **מול המשיח בא**”, והנה זה ל”ק מ”ח אדמו”ר נשיא דורנו בא (כיון ש”הקיצו רננו שונכי עפ”י”, וצדיקים קמים לתחי’ מלי), וכל רבתינו נשיאינו, וכל צדיקי ונשיאי ישראל, ומשה ואהרן עמהם.

(מסורת ש”פ תז”י-ע-מצורע ה”תשס”א - מוגה)

לבקש ולדרוש מהקב"ה, עד לחוצפה והבזעה הדל גדולה

כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א אומר אשר "הדבר החדד שהסר הוא – החוצפה של בניי, לדרוש ולתבוע מהקב"ה שיביא את הגאולה"
 על דרישה ותביעה זו דובר פעמים רבות בשיחותיו הקו של הרבי,
 הן על אופן הדרשה והן על המקורות לה שיש לתבוע בתוקף את הגאולה
 לפנינו לקט יהודי של קטעי שיחות (ויהדות אהת) בענין אופן התבונה,
 המקורות לה וסוכת ההתנהגות על ענין זה

מלכד השיחות שצויין עליהם "מונה", רוב השיחות הם עייפ רשימת השופעים כלכד

הגאולה – הרי לאחר כל הקורבנס, קורבד
 אחר קורבד כו, צורכים שתהי גאולה
פועל ממש!

כפי הנראה, הדבר היחיד שחסר הוא –
 החוצפה של בניי, לדרוש ולתבוע מהקב"ה
 שיביא את הגאולה. – גם בענין זה צריכים
 להתחיל הרבנס הראשיים – חכמי
 בראשנ, והרב הראשי אחריו, וכל העם
 אחריהם – בייקול גדול, ובאופן דייקתל
 גדול!

כ"ק אדמו"ר שליט"א: בענין הנייל יש
 חוראה ולמדוד מהפרישה שקרינו זה-ענתה
 בניס השייך:

על הפסוק "ויבוא משה ואהרן אל אותה
 מועד ויצאו ויברכו את העם וירא כבוד ה'
 אל כל העם" – מפרש רש"י: "אמרו ויהי
 נועם ה' אליקינו עלינו, יהי רצון שתשרה
 שכניה במעשה ידכים, לפי שכל שבעת נמי

אופן התבונה

חוצפה ותביעה הדל גדולה

כ"ק אדמו"ר שליט"א: אי הסימנס
 דייקנות משיחא" הוא – "הוצפה לטוב –
 ובכו, יש להשיחש בייחוצפה" לצד הטוב –
 לבקש ולדרוש מהקב"ה, עד לחוצפה
 ותביעה חכ גדולה, שפשיח צדקנו כבוא
 בפועל ממש, ובדאי יהי הקב"ה שבע-רצון
 מדרשה ותביעה זו, ויביא את משיח צדקנו
 בפועל ממש.

הרב שפירא שליט"א: כל התדקיקים יגעו
 וטרוו בענין זה, ובכל אופן, בדאי שדבר זה
 יקרב עייפ את הגאולה.

כ"ק אדמו"ר שליט"א: מה שהזכרתם
 אודות **צדיקים** – הרי "עמד כולם
 צדיקים", ומה שהזכרתם אודות **קירוב**

וחשלימה, ודיקוק הלשון בהלכה – **לתבוע**,
 שהוא תובע מתי כבר תבוא הגאולה:

ועד שהחדי"א כותב, שעיי עם הקירוב
 והתשוקה לגאולה – מביאים את הגאולה:
 וזהו ההוראה שלמזדים מסיפור התורה
 אודות טענת בני ישראל במצרים שהם
 מוותרים על הייכוש גדול, העיקר לצאת
 מהגלות, וכן מהו שייבשק יעקב לישב
 בשלחה:

היצר הרע (הייקולוגיקער) רוצה לנצל
 את סיפור הגמורא בזה שמדגיש בעיקר את
 המענה על הטענה, שכדאי להשאר עוד
 בגלות בשביל הייכוש גדול, ועדיי אצל
 יעקב, שבפועל לא נתמללה בקשתו וייקפ
 עליו רוגזו של יוסף:

אבל יהודי לומד גם מעצם הטענה (שהוא
 גם חלק מהתורה מלשון הוראה), **שצוילים**
 לצעוק "דאלא גלות" ולבקש שרצוים כבר
 לישב בשלחה:

וכאשר לומדים הוראה גם מטענה זו –
 למזדים הוראה לאחמי"כ גם מהמענה,
 שמהייקים את בני ישראל זמן ארוך יותר
 בגלות מצרים בכדי שקיבלו את הייכוש
 גדול" – שמה למזים, שלאחרי יציאת
 מצרים נתקיימה כבר הבטחת הקב"ה
 וייאחרי כן יצאו ברכוש גדול" (שליש כד
 הוא עיכבס בגלות), ולהו יתוסף עוד עבודת
 בני ישראל במשך כל שנות הגלות –
 ובמילא איז סיבה להחזיק את בני ישראל
 הלחה בגלות:

ועיי גם יובן מדוע התורה מספרת את
 הסיפור, דלכאורה נשאלת השאלה: מדוע
 בכלל מספרת לנו התורה את טענת בני
 ישראל ואת התיריז של הקב"ה? אם התורה
 לא הייתה מספרת זאת, הרי היצר לא היי
 יכול לכאורה לבוא בטענה שלא צריכים

צריכים בני ישראל לצעוק שרצונם לצאת
 כבר מהגלות.

אתה לא תתפתה עכשי

ואדרבה: זקנד (במצרים) הרשה שיפתו
 אותו (ייזד געלאזט איירלינדוי) שבשביל
 הייכוש גדול, כדאי להשאר בגלות – אבל
אתה לא תתן לעצמד להתפתות עכשין, כיון
 שמאז הרי בני ישראל בודאי קיבלו כבר את
 הייכוש גדול" עיי עבודתם בזמן הגלות.

ולכו צוויקים בני ישראל בכל ימות
 השבוע – "לישועת קרונו כל הימים",
 ובשבת וייט – "ותחזינה עינינו בשו"ב
 לציון ברחמיים", שאת זה אומרים בתפלת
 העמידה כשגומדים "עלבדא קמי מרי",
 במילא מוכן שמתכוונים לה באמת,
 ומתכוונים **בפשוות** – מבקשים לראות
 בעיני בשר שלי "בשו"ב לציון ברחמיים"!

בסה ישנם בזה פירושים פנימיים, שזה
 הילד על "ציון" ברחמיית, "ציון" שבשמח,
 "אא סימנא בעלמא", שבדאי הם כוונות
 אמיתיות, אבל אם מכוונים את הכוונות
 בלבד ולא חושבים על הפירוש הפשוט, חסר
 אז בפירוש המלות: משאי"כ כאשר מכוונים
 את הפירוש הפשוט ולא את הייכוונות" –
 איז העיקר ישנו, ותמיד אפשר להוסיף בהו
 את הכוונות: לכל לראש יש לחשוב את
 הפירוש הפשוט – שמשקשים בכל יום ויום
 וכמה פעמים, לראות בעיני בשר "בשו"ב
 לציון ברחמיים, ואדרבה – לשם זה נבואו
 העיני בשר, כדי שיהיו בשלימות, ושזהו
 דיקא כאשר הם מנוצלים לראות את תכלית
 השלמות – "בשו"ב לציון ברחמיים":

וכמו שכתוב במדרש תהלים, והיבא
 בדר"ק, שבשלי הלכט, ברוקח וכו' –
 שיהודי צריך **לתבוע** את הגאולה האמתית

היציג'ר טוען: מה אתה צועק?

כאשר יהודי צועק "ידאלא לרותי" – נגיש אליו היציג'ר הרע ויידער קלוגונקער(י) בטענה: מה אתה צועק כרז? – כבר קדמתי; בני ישראל צעקו ככה בהיותם במצרים והם לא הצליחו לפעול זאת ונשאר בגלות כדי לקבל את הייחוש גדול, ועדיין – לפניך יעקב בקיש "לישב בשלה" וגם הוא לא הצליח לפעול זאת, וכיצד חנד החשב שתצליח לפעול בצעקותי?
אדרבה – טוען היציג'ר – עייני צעקתיך

אתה עוד יוכל להרזי ("אויפרייצן") ולגרום שיחה, בדוגמת "קפץ עליו רוגז של יוסף" כפי שנגרם עייני בקשת יעקב לישב בשלוה; ומוטב יותר שתשאר שקט ואל תצעק, פן תרזי את הקבי"ה (חייז)...

על זה אומרים לו, שלא רק המענה על טענת בני ישראל, אלא גם טענת בניו במצרים (שמוותרים הם על הכוש גדול העיקר לצאת מהגלות) נכתבה ומפעה בתורה מלשון הוראה, ובמילא לפדים גם מטענה זו הולאה:

כשם שא צעקו בני ישראל "דאלאי גלותי" ושהם מוותרים על הכוש גדול העיקר לצאת ממצרים – כך גם היים

כבר הגאולה. והוא סומד על הרצון של הקבי"ה, וכאשר הקבי"ה ירצה, הוא יוציא את בני ישראל מהגלות?
אומרים לו שזוהי הוראה במשנה –

"יעשה רצונו ברוצנדי": תפעל רצון חדש אצל הקבי"ה, "ברצונדי", שיצאו כבר מהגלות, ועייני שאתה צועק באמת שרוצים כבר את הגאולה, ובדברים היוצאים מן הלכ נכנסים את הלב, "כפלים הפנים לפניו כן לב האדם לאדם", כולל לכל האדם העליון – פועלים אצל הקבי"ה הרצון להוציא את בני ישראל מהגלות;

... ולכן: כאשר בא יהודי ואמר "איין זי דוד שלי"... יש לו כוונת השבונות

ההסברות שעדיין לא הגיע הזמן לגאולה, באמרו שידוע שיהודי פלוגי אינו מוכן לגאולה, וכיו"ב – אומרים לו: אתה פרא-אדם ("ביסט א ווילדאק")... בשביל החשבונות וההסברות שלך, מוכן אתה לעגב בגלות את כלל ישראל, כל סדר השתלשלות ביחד עם השכינה, ר"ל!...

זוהי אופאה ההוראה שלמדים מדברי המשנה – שיהודי צריך לעשות רצון חדש למעלה, היינו, לבקש ולדרוש ייזאל שוין זיין די גאולה" תכף ומלד מפשי; (תרגום חפשי משיחת ש"פ חסניי הירשד"ס)

באם כל בני ישראל יתדבדו בניניהם ויעצקו שהם רוצים שמשיח יבוא, אזי הוא יבוא מייד, כהרף עין, ללא הבט על כל שזה בלילה ושאר הענינים שמולבאים בנמי, אלא כפסק הרמב"ם ש"ישראל עושים תשובה ומייד הן נגאלין", וכמובן אל בספרים שמשיח כבר ישנו, רק שצריך אצלו המקיף זח"י, ותכף פשיאיר תהיה הגאולה השלימה במהרה בימינו.

(תרגום חפשי משיחת אחרון של פסח ה'תשס"ז – בלתי מנומק)

אדרבה: טבעו של יהודי, שכאשר אינו רואה גילוי שכינה – **זורש ותובע** "היכן היא השכינה?"; היכן הוא משיח צדקוני?
ולא ינוח ולא ישקוט – עד שיפעל גילוי השכינה לכל ישראל, "וירא כבוד ה' אל כל העם". וירא כל העם, כלומר, גילוי השכינה שעייני ביאת המשיח אינו ענין השייך ל"יהודי סובל" בלבד, כי אם, **לכל בניי**, "כל העם".

(משת מדבר ריק אדיש מהי"ח בנת ביחוד הרביים החשי"ס בארה"ק, כ"ז אדר שני ה'תשס"ז - חנוכה)

מן דפיקה על השלה

לכני-גשיראל יש את מלא הזכות לתבוע, מה זה הגלות הזו (יוזאס איז דאס פאך א גלות?) – מה הפירוש שהפעל הלך למדינת הים – מה זאת אומרת: בשעה שהיזי הופה וקירושין עייני דת משה וישראל בין האשה (בניי) והפעל (הקבי"ה), ובנוסף לזה האשה נקיי וטהרה – איך היתכן שהפעל הלך למדינת הים, היתכן שישנו גלות?
ואפילו באם יש חשב שהאשה עשתה משו – זה גם לא באשמתי, אלא הפעל אשם, כיון שהוא ברא את היציג'ר, והוא מתחרט על כך בכל יום:

אי"כ איזי הצדיקה ישנה (לפעל, הקבי"ה) להתנהג כך, שהוא הולך למדינת הים, ואת בני-ישראל הוא שולח לגלות?
רק כיון שבני ישראל הם כאלי עונים, שעונים גדולים מהם אי אפשר להיות – לכך הם אינם תובעים זאת!

אבל כמה השיעור להיות ענין – תן דפיקה על השולחן ותגיד שיביאו את משיח תכף ומייד!
(תרגום חפשי משיחת ש"פ בהתנדוד ה'תשס"א)

המילואים שהעמידו משה למשכן ומשבו בו... לא שרתה בו שכינה, והיו ישראל נכלמים ואומרים למשה, משה רבני, כל הטרור שטרחתו שכינה בנינו רבני, ואכן פעלו רחמי גילוי והשראת השכינה – "וירא כבוד ה' אל כל העם". וירא כל העם וירוו ויפלו על פניהם".

היציג'ר ותכן ש"יענים" ליהודי כאשר אינו רואה גילוי שכינה? והחוראה מזה:

כלל לראש – כאשר יהודי לא רואה גילוי שכינה, הרי זה פועל אצלו רגש של **צעל ובושח** בו (יהיו ישראל **נכלמים**), ובדוא לא יתכן ש"יענים" לו כאשר אינו רואה גילוי שכינה;

ומכיון שכן, **לא ינוח ולא ישקוט** עד שיפעל גילוי השכינה – כשם שבאו ישראל למשה **בטענה ותבעה**: "כל הטרור שטרחתו כרי".

ומשה רבינו – עושה את כל התלי בו, "ויבוא משה ואהרן אל אהל מועד", ותכף **ומייד** – שלא לעכב רגע מיותר – "ויצאו ויברכו את העם", עד ש"וירא כבוד ה' אל כל העם". וירא כל העם גי".
ומזה מוכן גם בענינו:

כאשר בניי נמצאים בגלות, במעמד ומצב שאין גילוי שכינה, "אותותינו לא ראינו גו" – לא יכולה להיות להם הרגשה טובה; כיצד יתכן ש"יענים" ליהודי כאשר אינו רואה גילוי שכינה? דבר כזה הוא היפך טבעו של יהודי: אין לך גלות גדולה מזה שיהודי "מרגיש טוב" בזמן הגלות – בחוץ לארץ, וכן בארץ ישראל – לפני ביאת משיח צדקתו ובניו בהמית?
לכך יוכלה להיות להם הרגשה טובה; וירא רחמי שכינה" ליהודי כאשר היפך טבעו של יהודי: אין לך גלות גדולה מזה שיהודי "מרגיש טוב" בזמן הגלות – בחוץ לארץ, וכן בארץ ישראל – לפני ביאת משיח צדקתו ובניו בהמית?
לכך יוכלה להיות להם הרגשה טובה;

היינו, ש"בשבך הקיווי כדאי שתגאלתי."

ואין צורך להאריך ולבאר את גודל החכרה שבדבר – שהרי זה ענין שנוגע לכא"א משראף, לכלל ישראל, שיצאה כלם מהגלות, ועד שזחזח"ע שנוגע להקביה בכבודו ובעצמו, שהרי גם "שכינתא בגלותא", ונאלות השכינה תלוי" בגאולתא של ישראל, כמ"ש "ושב ה' אלקד את שבותך", ופ"ש רש"י, פ"טו של מקרא, "הי' לו לכתוב והשיב את שבותך, ורבותינו למדו מכאן ככ"ל שהשכינה שרי" עם ישראל עצרת גלותם, וכשנאלקין, הכתיב גאולה לעצמן, שהוא ישוב עמהם. הוא עצמו צריך להיות אוהו בדיו ממש איש איש ממקומו, כענין שנאמר ואתם תלקטו לאחד אחד בני ישראל."

ומזה מוכן גם שאין כל מקום לטענה ד"מנהג אבותינו בידינו", שלכן, לא רואים צורך לדרוש ולתבע על הגאולה, מכיון שלא ראו התנהגו כזו אצל אבותיהם – שכן, במה נחשבים כל ה"סיבות" וה"חשבונו" כשמדובר אודות גאולת השכינה? ... בשלמא בנוגע לגאולה שלו – יכול לומר שלא איכפת לו להיות "חובל בעצמי" ועד"ז בנוגע לבני ביתו, ואפילו בנוגע לכלל ישראל; אבל, המדובר הוא, כאמור, אודות "שכינתא בגלותא" ...

לדרוש באמתיות

ולסיכום הדברים: הדבר היחיד שמעכב עדיין את הגאולה הוא – הצורך שכל בני"י יבקשו וידרשו ויתבעו מהקביה להביא את הגאולה האמיתית והשלמה; ופ"ש, שדרשה ותביעה זו צריכה להיות באמתיות, ולא באופן של תעמולת

לתבוע אותו באופן של "חוצפה"

כמדובר כמ"פ, כבר נפסק בתורה ש"יכלו כל הקוצין ואין הדב תלוי אלא בתשובה", וזהו לכל הדעות, ולכן צריך יהודי להראות שהוא רוצה את זה באמת (והרי התשובה היא "ביומא חדא בשעתא חדא וברגעא חדא") ...

ולכן עליו לצפות לכיאת המשיח ולתבוע אותו עד באופן של "חוצפה", שחוצפה כלפי שמיא מתנאי, ...

כי למרות שלכאורה זוהי חוצפה כלפי שמיא כביכול, אבל כן הוא פס"ד ברור בתורה (כמו שהובא מהמדרש, הרוקח וכמה ספרים עד לחיד"א, היינו שזוה ענין המובן בפשטות הו' לספרדים והו' לאשכנזים), שזוה ענין הכרחי וביחד עם זה זכות הכי גדולה, שיהודי צריך להתפלל וכו' אשר "את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח" – יהי במהרה בימינו ממש.

וזהו ציווי התורה שהוא גם נתינת כח, שבאם הגאולה מתעכבת לכהרף עין, או אפילו לחלק מזה, עליו לתבוע ובכחו לדרוש והקביה ממלא את בקשתו שהי יהי בעלמא דידך ממש, עד – במהרה בימינו ממש. (מש"ח"ת ש"ב חג השבועות ה'תשס"ז)

כמה נחשבים כל ה"חשבונו" כשמדובר על גאולת השכינה? ...

וכמדובר כמ"פ בתקופה האחרונה אודות הצורך לבקש ולתבוע מהקביה על הגאולה – כמפורש במדרשי חז"ל בכמה מקומות, והובא גם להלכה, אשר, יצ"ע הבקשה והתביעה מזוהת את הגאולה, כדברי החיד"א בפירושו נוסח התפלה "כי לישועתך קוינו כל היום", וכ"י הוא נתנית טעם, קוינו כל היום

הפיוטים בתהום לשון הכתוב בתנ"ך

ובמדרשי חז"ל, ותוכנו – תביעתם של בני"י מהקביה שאינם יכולים לסבול יותר את הגלות;

כאשר יהודי עורר "תקון-חצות" מצטער ובוכה על חורבן ביהמ"ק, ואומר "עד מתי" – אין זו בקשה סתם, באופן ד"שיחזיק תיבת", ולאחרי הולך לישון ...

– יהודי שעורר "תקון-חצות" כדבעי, שמצטער ובוכה באמת כו', אינו הולך לישון לאחר עירכת תקון-חצות, אלא עוסק בלימוד התורה (נגלה או חסידות), עד אור הבוקר, ואח"כ הולך לטבול במקוה, ונעמד להתפלל "לעבדא קמי מרי", ומבקש ותבוע מהקביה שתת"י כבר הגאולה, וענין זה נופא – מתוך תנועה "לעבדא קמי מרי" ...

וכאמור – זהו הפירוש הפשוט דיעד מתי" בפשוטו של מקרא, וכך ע"פ רמז של מקרא, דרוש של מקרא, ועאכ"א – סוד של מקרא.

(מש"ח"ת ש"פ תשא, שו"ת פ"ר"ס קט"ו ה'תש"ח)

"עשה רצונו כרצונך"

אע"פ שנמצאים בגלות, ובפשיטא – כיון שזה רצון הקביה עכשיו שבני ישראל יהיו בלולת – אע"פ אומרת לנו המשיח הרה"א – והטועה בדבר משה משה – כיון שלא שייכת טעות במשה – ש"עשה רצונו כרצונך": יהודי צריך לעורר רצון חדש אצל הקביה, שרצונו של הקביה יהי כרצונך של בני ישראל – שצ"כ"כ"כ לצאת מהגלות תיכף ומיד;

ומה שטוען – שאין זו הדרך שילך לתבוע ולעורר רצון חדש אצל הקביה, ולצעוק יעד מתי" ו"יזאל שוין זיין די גאולה" = שתבא מתי" ו"יזאל שוין זיין די גאולה" ...

צעק מקורות לב: "עד מתי"?

כאשר נתבונן לרגע בפסטי מאורע זה – מצב שבו היו צריכים לפעול אצל כ"כ"כ מבי"י שידעו שיהי' הוא האלקים, ולא יעבדו לבעל חי"י, ולמטרה זו בנה אליהו תביא מו"ב הקרוב קרבן בחיץ [למרות האיסור דחטוסי ח"ץ, בתור הוראת שעה], ובמעמד זה פונה אליהו תביא לבני"י ואומר להם: "עד מתי אתם פוסחים על שתי הסעיפים וגי" – בודאי יגיע כא"י"א למסקנא הכי פשוטה, שדבריו של אליהו תביא לא נאמרו בתור סיפור בעלמא, או בתור תנועה בלבד. הקשיבו יהודים, יהודים זד איין אידן"!, ברצוני להעיר לכם, שלהיתכם "עם חכם ונבון", סבורני שישלם שתי הסעיפים: ... אלא בודאי נאמרו דברים אלו באופן של תביעה בכל התוקף: "עד מתי אתם פוסחים על שתי הסעיפים" ...

כל מי שיש לו מושג כל-שהוא באהבת ישראל, ובפרט "יאהבת לרעך כמוך", וכל מי שיהושב לרגע שהמדובר אודות אליהו תביא – יבין בפשטות עד כמה נגע לבנו של אליהו על דעתו של אף אחד שאליהו תביא אמר דברים אלו בתור סיפור או הצעה, ואח"כ הולך לט"ל חי"י ... אליהו תביא כאב והצטער ביותר על מצבם של בני"י, ולכן צעק מקורות לב ותבע מהם בכל התוקף: "עד מתי אתם פוסחים על שתי הסעיפים" ...

ועד"ז מוכן בנוגע ללשון "עד מתי" שמו"ב בפיוטים ד"תקון-חצות" – שהמשמעות דלשון זה היא באותו אופן כמו משמעות הלשון "עד מתי" בפסוק תי"ל, וכ"כ"ב [שהרי כל הפ"יטנים ייסרו את

דרישת הגאולה במקורות

למרבּה הפלא מתפשים מקורות...

בהמשך להמוזכר לעיל שיהודי יכול לתבוע מהקב"ה שיתן לו כו', הרי כאן המקום להזכיר מה שדובר בהתודות שלפניו אודות דרישת הגאולה בנינו מהקב"ה על ענין הגאולה, כפי שמוזגת בפירוטם דייטניקון-חצותי"ה הלשון יעד שמוזגת שתוכנו – שבניי אונס כוללים לסבול עוד את ענין הגלות, ולכן תנבאים מהקב"ה שכבר תבוא הגאולה.

ולמרבה הפלא, הנה למרות אריכות הביאור בענין זה באופן הכי פשוט – עדיין מתפלפלים בה, ומתפשים מקורות וכו'!

כאשר מבוטאים מתבלבלים בענין מסויים ואינם מוציאים דיהם והגלים, אזי ינשה עצה פשוטה – לשאול אצל בן חמש למקרא:

ישאלו לבן חמש למקרא מהו פירוש התנבות יעד מתניי [תנבות שלמדם כבר בחומש – בנוגע לגאולה ממצרים], האם זהו סיפור דברים, הצעה או אפילו בקשה באופן דיימהילי תיזתי? מן השפה ולחוץ, או שזוהי תביעה שנתאמרת בכל התקף, וזא ישמענו ממנו שהפירוש דייעד מתניי הוא – תביעה שנאמרת בכל התקף?!

והנה, הדרשה והתביעה שמתבטאת בלשון יעד מתניי – מפורשת גם בהפסרת לשון יעד מתניי:

בהפסרת מסופר אודות המאות דאלתי בהר הכרמל, שבו פנה אליהו תביא לפניי ואמר להם: יעד מתי אתם פוסחים על שתי חסעיפאים אם ה' הוא האלקים לכל אחרי ומוי"ה.

שקב"ה צריך מיד להביא את הגאולה, ימלא הן נגאלתי?

(תוכנו הפשוט משיחות ש"ס תבוא הדיחסי"א)

לתבוע את הגאולה בתור "שותף"

... כאשר יהודי ינעשה שותף להקב"ה במעשה בראשיתו – אזי יכול לתבוע ולדרוש את כל צרכיו בתור "שותף".

ועאכרי"כ בנוגע לצורך הכי עיקרי – גאולה האמיתית והשלמה עייני משיח צדקני, ובפרט שגם הקב"ה מצד עצמו הפך בכך, ובלשון חז"ל: "אתה הפך ואנו חפצים", ומה שינוי יישאר שבעיסה"ה שלעשב – הרי ביום השבת אין לו שום שליטה, כפי שאומרים בליל שבת: "וכל דיניך מתערבין מנה כו"ו".

ומכיון שכן, הרי בודאי שפועלים את הגאולה האמיתית והשלמה תכף ומיד, משיח נאמי.

(משיחות שבת בראשית הדיחסי"א)

להבוע, לדבר, לכתוב ולהדריש

אודות ביאת משיח צדקני

... ועייני נעשה באים ליד מצאה, יעת ומצאת, עד למצאה העיקרית, מצאתי דוד עבדי, דקאי על משיח צדקני הנא בהיסח הדעת וכבר ביאר כ"ק מווי"ה אדמו"ר שאין זו סתיחה למה שצרכים לתבוע את ביאת משיח צדקני ולדבר אודותו ולכתוב אודותו ולהדריש אודותו, והרי ההיסח הדעת האמיתי המביא את משיח צדקני, ובאופן דלא עיכבן אפילו כהרף עין, ולפסח מעשרה ספרים, תכף ומיד ממש.

(ממאור ד"ה בורא יב שפירי"ס ג' הדיחסי"א)

נגאלתי? כפי שכותב הרמב"ם ייפסיחה תורה וסוף ישראל לעשות תשובה בסוף גלותו ומיד הן נגאלתי? שזו הרי פסק דין בתורה שכל יהודי מחוייב לקיימו – שפסקי הרמב"ם התקבלו בכל תפוצות ישראל, ויש בה כל התוקף של תפוצות ותושביהם, של מיי"ע ומל"ית, עד שעל-זה חל הציווי של ילא תסור מן הדבר אשר יגדור לך גווי,

ומכיון שיימגד דבריו ליעקב חוקיו ומשפטיו לישראל – אזי גם הקב"ה דואי מקיים את זה – שכשם שהקב"ה פסק את הדין בנוגע לבניי – הרי הוא פסק איז גם בנוגע אליו עצמו – במולא אפשר לתבוע מהקב"ה שקיים את הפסק-דון שהוא עצמו אמר – שיימגד הן נגאלתי?

ובפרט שהתורה עצמה אומרת שכבר יכלו כל הקיצוניי? ובפרט לאחר כל המאורעות שקרו לעם היהודי, הרי לא תהלי במשך כל שנות הגלות כבר מההמן שעליו אומרת המגורא שייכלו כל הקיצוניי?

אם כן הרי דואי שזו חשבון צדק – ללא שום ספק וספק ספקא בעולם – פניו כו', כלשון העולם: לצבוס את הלחייים (יקניפו די באק"ה) כדי שהרואים יחשבו שהוא בשמחה... היינו, שענין זה צריך להיות נוגע לו באמת, ואז, גם הדרשה והתביעה היא באמתית.

וכאשר באים בדרשה ותביעה כזו – אין צורך לכתב לב"ד של מעלה וכו', כי בודאי מפלא הקב"ה את תביעתו של ישראל להביא את הגאולה האמיתית והשלמה תכף ומיד ממש, ברגע כמימרה, שבאים תכף ומיד לארצנו הקודשה שתתפשט בכל הארצות, ובארצנו הקודשה גופא – לירושלים עיר הקודש, שתתפשט בכל ארץ ישראל.

ואז, עוברים תכף ומיד מימי חנוכה אלה לתנוכת ביהמ"ק השלישי, שייבנו ומושלכל הוא נגלה ויבוא משמים? בפועל ממש, למטה מעשרה ספרים, תכף ומיד ממש.

(משיחות ש"ס חנוכה הדיחסי"א)

לתבוע מהקב"ה שיקיים את הפסק

מכיון שקב"ה פסק בתורתו שיימגד הן

איזו דין צדיקים ומפגשים באמת, בודאי שמשירי דין כבר באו

גם כשעוצקים יעד מתניי – ה"ז מפני הציווי כו', ואילו הרי מתכוונים ומבקשים וצוצקים באמת, בודאי ובודאי שמשירי כבר ה"י באו: מה עוד יכולי לעשות כדי שכל בניי יעישו ויעצקו באמת ויפעלו להביא את המשיח בפועל, לאחר שכל מה שעשה עד עתה, לא חועיל, והראי, שנמצאים עדיין בגלות, ועוד ועיקר – בגלות פנימי בעיני עבודת השם.

הדבר היחיד שיכולני לעשות – למסור הענין אליכם: עשו כל אשר ביללתכם – עניינים שהם באופן דאורות דתרות, אבל, בכלים דתיקון – להביא בפועל את משיח צדקני תכף ומיד ממש!

(משיחת כ"ח ניסן התישי"א – מוגה)